

Ευρωπαϊκής ΝΑΤΟποίησης

Αντιστάσεις πληθαίνουν και δείχνουν δυνατότητες

ένα σύστημα ταγμένο στην υπηρεσία του κυνηγητού της κερδοφορίας και της καπιταλιστικής αναζήτησης κι άλλων «διεξόδων» – περιλαμβανομένων των πολεμικών ολοκαυτωμάτων. Ήδη πριν τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία είχαν αρχίσει να τα δοκιμάζουν όλα: και «πράσινη (διάβα-

ζε... πυρηνική) ανάπτυξη», και «ψηφιακό μετασχηματισμό», και βιοπολιτικό έλεγχο, και μεταδημοκρατία, κ.ο.κ. Αλλά μάλλον πενιχρά ήταν και είναι τα αποτελέσματα. Οι ευρωπαϊκές ελίτ δαγκώνουν άγρια τους υπηκόους τους, και κάπου εκεί σταματά η συμφωνία τους: δαγκώνουν και η μία την

άλλη, ενίοτε δαγκώνουν και τον εαυτό τους. Δεν καταφέρνουν να συνεννοηθούν ούτε για στοιχειώδη κοινά μέτρα απομείωσης των αφόρτων πιέσεων που υφίστανται οι λαοί της Ευρώπης, αλλά και οι ίδιες. Θα είχαν μάλιστα φτάσει σε σημείο πλήρους αδυναμίας να διαχειριστούν τις αλληπάλληλες καταστροφές που οι πολιτικές τους επιφέρουν, εάν δεν είχαν τη χείρα βοηθείας των περισσότερων «προοδευτικών», που μέσα σε λίγα χρόνια κατάφεραν να γκρεμίσουν τις ελπίδες για αλλαγή πορείας

και να φράξουν επιμελώς κάθε προοπτική φιλολαϊκής διεξόδου, παγώνοντας έτσι για καιρό τις λαϊκές τάξεις. Σε αυτές τις συνθήκες, οι αντιστάσεις που πληθαίνουν, συνήθως πολιτικά ορφανές, μπορεί ακόμη να μην σταματούν την κατακύλα, αλλά δίνουν μια ιδέα των υπαρκτών δυνατοτήτων στην περίπτωση που συντονιστούν και αποκτήσουν προσανατολισμό. Γι' αυτό οι ελίτ και οι υπάλληλοί τους τις ξορκίζουν, τις συκοφαντούν και τις καταστέλλουν κακί-κακώς.

των σιδηροδρομικών, των ταχυδρομικών και άλλων (λιμενεργάτες, εργαζόμενοι σε τηλεφωνικά κέντρα, οδηγοί λεωφορείων, σκουπιδιάρηδες κ.λπ.), ενώ το συνέδριο των συνδικάτων (TUC) «υπόσχεται» συντονισμό των αγώνων με βασικό στόχο αυξήσεις στους μισθούς.

Ο στόχος αυτός εκνευρίζει βέβαια τους Συντηρητικούς, που προς στιγμήν ξεχνούν τον εμφύλιο σπαραγμό τους για να απειλήσουν ενωμένοι τους «σαμποταριστές απεργούς» με νέους αντεργατικούς νόμους και νέες μαζικές απολύσεις στον δημόσιο τομέα.

Αλλά δεν αρέσουν ούτε και στην, κατ' όνομα τουλάχιστον, αντιπολίτευση των Εργατικών: «Η πλειοψηφία της κοινής γνώμης υποστηρίζει τις απεργίες, επειδή καταλαβαίνει ότι είναι η τελευταία γραμμή άμυνας. Και τι κάνουν οι Εργατικοί; Μιλούν λες και το να είσαι σε μια απεργιακή φρουρά ισοδυναμεί με αλητρία», διαπιστώνει πικρόχολα η Σάρον Γκράχαμ, ηγέτιδα του Unite – του δεύτερου μεγαλύτερου βρετανικού συνδικάτου. Όντως, ο επικεφαλής των Εργατικών, Κιρ Στάρμερ, μιλώντας προχθές στο συνέδριο του TUC, δεν άφησε αμφιβολία για την πολιτική που θα ακολουθηθεί εάν βρεθεί στην πρωθυπουργία: «Θα υλοποιήσουμε μια πραγματική συνεργασία μεταξύ κυβέρνησης, επιχειρήσεων και συνδικάτων με στόχο την ανάπτυξη και τη σταθερότητα. Θέλουμε να είμαστε το κόμμα του υγιούς χρήματος», είπε... Με τέτοιο πολιτικό προσωπικό, είναι μακρύς και δύσβατος ο δρόμος των λαϊκών τάξεων – αλλά φαίνεται ότι ξανάρχισαν να τον βαδίζουν.

Η «γαλλική εξαίρεση» που στοιχειώνει τις ελίτ

Την περασμένη Κυριακή η Ανυπότακτη Γαλλία συγκέντρωσε έναν τεράστιο αριθμό διαδηλωτών στο Παρίσι (εδώ και δεκαετίες δίχως προηγούμενο για κινητοποίηση πολιτικού κόμματος), με συνθήματα κατά της ακριβείας και της κοινωνικής ανισότητας: για 140.000 μιλούν οι διοργανωτές, για... 30.000 η αστυνομία. «Αυτή είναι μια πορεία των ανθρώπων που πεινάνε, που κρυώνουν, που ζητούν να πληρώνονται καλύτερα» είπε ο Μελανσόν, έχοντας στο πλάι του την Ανί Ερνό, που μόλις 10 μέρες πριν την κινητοποίηση είχε βραβευθεί με το Νόμπελ Λογοτεχνίας [βλ. φωτογραφία]. Δύο μέρες αργότερα, εκατοντάδες χιλιάδες διαδήλωσαν μετά από καλέσματα των πιο ριζοσπαστικών συνδικάτων – πολλά από τα οποία συνεχίζουν τις απεργιακές κινητοποιήσεις: 300.000 σύμφωνα με τους διοργανωτές, 107.000 σύμφωνα με την αστυνομία. Πώς μετρά ο καθένας είναι ένα ζήτημα, αλλά οι εικόνες τόσο της Κυριακής όσο και της Τρίτης δείχνουν ανθρώπινα ποτάμια. Για όσους όμως προτιμούν πιο «επιστημονικούς» τρόπους ανίχνευσης της λαϊκής δυσαρέσκειας, υπάρχουν και οι δημοσκοπήσεις: σύμφωνα με

την τελευταία, μόλις το 36% των Γάλλων έχει θετική γνώμη («πολύ θετική» 5%, «μάλλον θετική» 31%) για τον πρόεδρό του – ο οποίος σημείωσε πτώση 7 ποσοστιαίων μονάδων μέσα σε ένα μόλις μήνα. Με τις εξυπνάδες του Μακρόν και των ομοίων του, που καλούν τους Γάλλους «να ξεχάσουν αυτά που ήξεραν» και μιλούν (πάλι) για «ταύτιση των δύο άκρων», δεν λύνεται το κοινωνικό πρόβλημα. Δεν αντιμετωπίζεται ούτε η ανεργία, ούτε η ακριβεία, ούτε η λεγόμενη «διατροφική ανεπάρκεια» (δηλαδή η πείνα), ούτε η έλλειψη θέρμανσης. Πόσο μάλλον όταν η «γαλλική εξαίρεση» αφορά και την κεντρική πολιτική σκηνή, όπου αρκετοί από τους πληθείους βρίσκουν έκφραση – σε αντίθεση με ό,τι συμβαίνει σε όλη την υπόλοιπη Ευρώπη. Με το δίκιο τους λοιπόν οι γαλλικές ελίτ εξακολουθούν να υποφέρουν από την ιστορική ψύχωσή τους: ότι, όπως συνέβη και στο παρελθόν, μια αρχικά περιφρονημένη μικρή σπίθα μπορεί να προκαλέσει γενικευμένη και ανεξέλεγκτη πυρκαγιά. Εξ ου και ο άρρητος φόβος τους για τις τρέχουσες «μειοψηφικές» και «αντιδημοφιλείς» (αν πιστέψουμε τα συστημικά ΜΜΕ) απεργίες.

Παζάρια και εποπτεία στην Ιταλία

Στη γειτονική Ιταλία συνεχίζονται τα παζάρια μεταξύ των τριών «συμμάχων» του δεξιού μπλοκ για τον σχηματισμό της νέας κυβέρνησης, εν μέσω αυξανόμενων φόβων του πολιτικού προσωπικού ότι το πολυαναμενόμενο ευρωπαϊκό «Ταμείο Ανάκαμψης» θα είναι τελικά (ελέω γερμανικής ιδιοτελείας) πολύ λιτό. Και άρα ανεπαρκές για να επιτρέψει μια αποτελεσματική διαχείριση της λαϊκής δυσαρέσκειας. Η επικείμενη συγκυβέρνηση της Δεξιάς υπό την Μελόνι μάλλον θα κληθεί να λάβει «δύσκολες αποφάσεις» και να φθαρεί – ίσως τόσο ώστε σχετικά σύντομα να επανέλθει εκ νέου ως σωτήρας ο Ντράγκι, ή να βρεθεί άλλος «σωτήρας»; Πιθανόν. Το σίγουρο είναι ότι ο Ντράγκι φρόντισε να μην είναι αυτός που θα στοχοποιηθεί πρώτος από τους ήδη απηυδισμένους Ιταλούς. Η Μελόνι υποχρεώνεται καθημερινά σε υποβολή δηλώσεων νομιμοφροσύνης προκειμένου να λάβει το πρωθυπουργικό αξίωμα: «Δεν θα είμαστε ο αδύναμος κρίκος του ΝΑΤΟ» είπε προχθές. Αλλά εξακολουθεί να χρησιμοποιείται – και να χρησιμεύει – ως σκιάχτρο. Ήταν η Γαλλίδα υπουργός Ευρωπαϊκών Υποθέσεων που ανέλαβε αυτήν την

εβδομάδα να δείξει στην Μελόνι ότι παραμένει υπό... στενή ευρωπαϊκή εποπτεία, δηλώνοντας ότι «θα παρακολουθούμε το σεβασμό των ευρωπαϊκών αξιών και του κράτους δικαίου στην Ιταλία!» Η επίδοξη πρωθυπουργός περιορίστηκε να σχολιάσει πως «ελπίζει ότι, ως συνήθως, οι αριστερές εφημερίδες διαστρέβλωσαν τις δηλώσεις ξένων αξιωματούχων, διαφορετικά θα επρόκειτο για απαράδεκτη απειλή παρέμβασης κατά κυρίαρχου κράτους»...

Ο Μπερλουσκόνι δεν μοιάζει να έχει τέτοια προβλήματα: διεκδικεί περισσότερα υπουργεία και ταυτόχρονα ξεσπαθώνει φιλορωσικά, στολίζοντας με επίθετα τον Ζελένσκι και δικαιολογώντας τον Πούτιν. Τα λέει επειδή ξέρει ότι η πλειοψηφία των Ιταλών δεν θέλει τη συνέχιση της εμπλοκής στον πόλεμο; Ή αφήνεται να τα λέει αυτός επειδή δεν μπορούν να τα πουν άλλοι; Ίσως και τα δύο. Το τι θέλουν και δεν θέλουν οι περισσότεροι Ιταλοί δεν μετρά εδώ και πολύ καιρό. Μετρά όμως η επιθυμία κύκλων πολύ ευρύτερων της εμβέλειας του Μπερλουσκόνι να υπάρξει μια διαφοροποίηση από την τυφλή ιταλική υποταγή στη στρατηγική των ΗΠΑ.

